

Sygn. akt III Ca 1495/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Danuta Pacześniowska

Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk

Sędzia SR (del.) Roman Troll (spr.)

Protokolant Wioletta Matysiok

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko J. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju

z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt I C 1610/13

oddala apelację.

SSR (del.) Roman Troll SSO Danuta Pacześniowska SSO Magdalena Balion – Hajduk

Sygn. akt III Ca 1495/14

UZASADNIENIE

Powód H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego J. S. kwoty 10.535,11 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 2.990,61 zł od dnia 27 czerwca 2013r., tj. od daty wniesienia pozwu wraz z kosztami postępowania według norm przepisanych, za wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że nabył wierzycelność w stosunku do pozwanego na podstawie umowy cesji, a pozwany nie regulował w terminie zaległości i poprzedni wierzyciel wypowiedział mu umowę 28 stycznia 2008 roku, zaś pomimo działań windykacyjnych pozwany nie uregulował w pełni zadłużenia. Na wymagalne roszczenie składa się kapitał w wysokości 2.990,61 zł, odsetki umowne w wysokości 725,73 zł, odsetki karne w wysokości 6.818,77 zł oraz dalsze odsetki, które obciążają pozwanego od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty obliczone od kwoty kapitału.

Pozwany J. S. na rozprawie w dniu 10 lipca 2014r. wniósł o oddalenie powództwa. Wskazał, iż żądana od niego kwota jest za wysoka, albowiem cały czas dokonuje spłaty należności, a do spłaty pozostał mu kapitał w całości i część odsetek.

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.990,61 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego

Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 27 czerwca 2013 r. (pkt 1); w pozostałej części powództwo oddalił (pkt 2); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 156 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt 3).

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu – Z. ustalił, że: w dniu 27 czerwca 2006r. (...) Bank Spółka Akcyjna we W. i pozwany zawarli umowę nr (...), na mocy której wierzyciel udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 11.903,63 zł, a pozwany upoważnił bank do pomniejszenia kwoty pożyczki o opłatę przygotowawczą w kwocie 89,28 zł, prowizję bankową w kwocie 327,34 zł i składkę ubezpieczeniową w kwocie 1.487,01 zł; oprocentowanie nominalne pożyczki wynosiło 16 % w stosunku rocznym i było stałe, całkowity jej koszt wynosił 5.059,78 zł, a rzeczywista stopa oprocentowania 33,06 %; łączna kwota wszystkich kosztów, opłat i prowizji, do zapłaty których był zobowiązany pozwany wynosiła 5.059,78 zł; spłata pożyczki miała nastąpić w 36 ratach płatnych w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłat, a oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego liczone było jako czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, zaś w przypadku zwłoki z zapłatą co najmniej dwóch pełnych rat za co najmniej dwa pełne okresy płatności bank miał możliwość wezwania pozwanego do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy; w przypadku nieuregulowania zaległości w powyższym terminie można było wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. W dniu 7 czerwca 2013 roku powód nabył od (...) Bank Spółki Akcyjnej we W. wierzytelność przysługującą wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki nr (...), o czym poinformował pozwanego i wezwał go do zapłaty nieuregulowanej należności wskazując wysokość należności na dzień 10 czerwca 2013 r. określił ją na kwotę 10.661,31 zł, na którą składał się kapitał w kwocie 2.990,61 zł, odsetki umowne w kwocie 725,37 zł, odsetki karne w kwocie 6.944,97 zł. Pozwany J. S. nie spłacił kwoty 2.990,61 zł tytułem kapitału udzielonej mu pożyczki nr (...).

Zdaniem Sądu Rejonowego kwota kapitału kredytu w wysokości 2.990,61 zł znajduje uzasadnienie treści umowy pożyczki łączącej pozwanego z bankiem, ale żądane od pozwanego skapitalizowane odsetki w wysokości 725,73 zł oraz skapitalizowane odsetki karne w wysokości 6.818,77 zł nie zostały udowodnione i dlatego nie zasługują na uwzględnienie. Powód nie wskazał podstawy wyliczenia odsetek umownych karnych ograniczając się jedynie do wskazania wartości odsetek skapitalizowanych, ale nie wiadomo za jakie okresy te odsetki zostały skapitalizowane, ani od jakiej kwoty, ani też w jaki sposób były wyliczone. Materiał dowodowy zgromadzony w aktach nie pozwala ustalić ani początkowej daty obliczania odsetek karnych, dokładnej daty otrzymania przez pozwanego wypowiedzenia umowy kredytu, jak również sposobu wyliczenia skapitalizowanych odsetek i to zarówno co do terminów, jak i kwot. Nie został także przedłożony harmonogram spłaty kredytu, nie można więc ustalić wysokości odsetek umownych. Powód nie wykazał także od jakiej kwoty zostały skapitalizowane odsetki dochodzone w tym postępowaniu, a przecież należność główna w miarę dokonywanych wpłat pomniejszała się.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy, na podstawie art. 720 § 1 k.c. w związku z art. 2, art. 7 ust. 1 i 2, art.7a, art.14 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim i art. 509 § 1 i 2 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę kapitału pożyczki w wysokości 2.990,61 zł, a w pozostałej części powództwo oddalił z uwagi na nieudowodnienie roszczenia w zakresie żądanych skapitalizowanych odsetek umownych i karnych. O odsetkach za opóźnienie Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądzając odsetki umowne od kwoty należności głównej 2.990,61 zł w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, zgodnie z żądaniem, od dnia wniesienia powództwa tj. 27 czerwca 2013 r., gdyż w myśl łączącej pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda umowy pożyczki (§ 2 ust. 9) od zadłużenia przeterminowanego należne były odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym. Zadłużenie pozwanego stało się wymagalne po upływie okresu wypowiedzenia pożyczki, co na dzień wniesienia pozwu z pewnością nastąpiło. O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art.100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia, gdyż powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 28% (2.990,61 zł/10.535,11 zł x 100%), a na koszty, które poniósł powód składa się opłata od pozwu 527 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, koszty poświadczeń notarialnych 13,16 zł, łącznie 557,16 zł – albowiem powód w pozwie zrzekł się kosztów wynagrodzenia pełnomocnika procesowego. Pozwany zatem winien zwrócić powodowi kwotę 156 zł (28% z 557,16 zł).

Apelację od tego wyroku złożył powód zaskarżając go w części dotyczącej oddalenia powództwa w pkt 2 i wniósł o zmianę w tym zakresie poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 6.944,97 zł tytułem

skapitalizowanych odsetek karnych oraz kwoty 725,37 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych, zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego za obie instancje, a także przeprowadzenie dowodów, gdyż niemożliwe było powołanie faktów i dowodów przed sądem pierwszej instancji, a zawnioskowanych w apelacji z uwagi na konieczność pozyskania niezbędnych informacji, a także związanej ze sprawą dokumentacji od poprzedniego wierzyciela, które stały się niezbędne dla poparcia zawartych w pozwie twierdzeń, potrzeba powołania się na niej wynika później, gdyż strona pozwana nie podnosiła zarzutów w tym zakresie na etapie postępowania przedsądowego. Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a także błąd w ustaleniach faktycznych polegający, w szczególności w tym, że sąd uznał, iż powód nie udowodnił wysokości dochodzonej należności w zakresie odsetek umownych oraz karnych pomimo tego, że z załączonych do pozwu dokumentów wynikało z jakiego tytułu i w jakiej wysokości objęta została w niniejszym pozwem należność; zarzucił także naruszenia art. 230 k.p.c. poprzez przyjęcie za nieudowodnione twierdzeń powoda, w tym w szczególności w zakresie podstawy dochodzonej należności w sytuacji, kiedy pozwany nie kwestionował tych twierdzeń.

W treści apelacji powód wniósł o zobowiązanie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jastrzębiu Zdroju A. M. do przedstawienia znajdujących się w jego posiadaniu akt egzekucyjnych w sprawie sygnaturze akt Km 1745/09, a w szczególności wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wraz z bankowym tytułem wykonawczym, historię rozliczenia wyegzekwowanej od dłużnika należności, postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego – na okoliczność wysokości dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, a nie wyegzekwowanego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym z wniosku cedenta przeciwko pozwanemu.

Powód wskazał także, że duża część wierzytelności została uregulowana przez pozwanego w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku cedenta, które następnie zostało umorzone. Przedstawił także i wniósł o dopuszczenie dowodu zestawienia należności i spłat kredytu za okres od 27 czerwca 2006 roku do 7 czerwca 2013 roku oraz tabeli nr 1 i w tabeli nr 2, które szczegółowo zostały wskazane w apelacji, na okoliczność ustalenia wysokości wymagalnych odsetek karnych umowy, a także stopy procentowej odsetek w poszczególnych okresach czasu. Dołączył także do apelacji raport zestawienia należności spłat kredytu przez pozwanego podpisane tylko przez pełnomocnika powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje je za własne. To samo dotyczy rozważań prawnych.

Z samej apelacji wynika, iż pozew i dołączone do niego dokumenty były obarczone brakami, gdyż niezbędne dla poparcia twierdzeń zawartych w pozwie konieczne były jeszcze inne dokumenty, których powód nie posiadał w chwili wytaczania powództwa, a musiał się po nie zgłosić do poprzedniego wierzyciela. Już samo to wskazuje, że prawidłowym było ustalenie przez Sąd Rejonowy, że powód nie udowodnił swojego żądania.

Wnioski dowodowe powoda złożone w apelacji należało oddalić, albowiem są one spóźnione (art. 381 k.p.c.) - raport zestawienia należności spłat kredytu, a także tabela nr 1 i tabela nr 2 należało dołączyć do pozwu, albowiem z nich wg powoda wynika wysokość wierzytelności: to w jaki sposób zmieniała się do wysokości należności głównej, a także w jaki sposób były rozliczane płatności dokonywane przez pozwanego i w jakich były wysokościach. To samo dotyczy dołączonego do apelacji postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a także wniosku o dołączenie akt egzekucyjnych.

Rzeczywiście Sąd Rejonowy w zbierając materiał dowodowy opierał się na dokumentach dołączonych do pozwu, z których w żaden sposób nie wynika w jaki sposób były dokonywane wpłaty przez pozwanego, ani w jaki sposób były one zaliczane przez wierzyciela na odsetki lub należność główną. Brak też informacji o sposobie wyliczenia odsetek umownych i odsetek karnych. Pozwany zaś będąc obecny na rozprawie, był przesłuchany z naruszeniem art. 299 k.p.c. w związku z art. 302 § 1 k.p.c., albowiem pomimo braku wezwania strony powodowej pominięto dowód z jej przesłuchania. Naruszenie przepisów postępowania w tym zakresie jednak nie jest w żaden sposób kwestionowane

w apelacji, jednocześnie wydaje się zasadnym przyjęcie, że powód nawet gdyby był wezwany do stawienia się celem przesłuchania i tak nie stawiłby się, albowiem gdyby chciał wykazać w jaki sposób dokonywano rozliczenia należności zrobiłby to przy pomocy dokumentów, bądź za pomocą wniosku o przesłuchanie świadka, który wskazałby w jaki sposób dochodziło do zaliczania spłat dokonywanych przez pozwanego - powód jest bowiem podmiotem, który to w żaden sposób nie brał udziału w rozliczaniu należności z pozwanym przed 2013 rokiem.

W tym stanie rzeczy niezasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 k.p.c., albowiem nie przekroczono granic swobodnej oceny dowodów, ani nie popełniono błędu w ustaleniach faktycznych. To powód nie wykazał sposobu naliczenia odsetek umownych i karnych, a to jego obciąża wykazanie tych okoliczności faktycznych i ciężar dowodowy w tym zakresie. Dlatego też Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował unormowanie z art. 6 k.c., a co za tym idzie nie doszło także do naruszenia art. 230 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację oddalono jako bezzasadną.

SSR (del.) Roman Troll SSO Danuta Pacześniowska SSO Magdalena Balion – Hajduk